

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. L.**
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem,
sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2017, čj. MV-150506-5/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 21. 10. 2013 u Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), žádost o prodloužení platnosti povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – OSVČ, dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně pobývala na území České republiky

od roku 2003, přičemž v době od 7. 11. 2011 do 6. 11. 2013 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, a to jako statutární orgán společnosti YURMIXS-B., s. r. o., IČO: 255 82 402 (dále jen „společnost YURMIXS-B“).

2. Dne 3. 6. 2014 byl s žalobkyní proveden výslech, na jehož základě dospělo Ministerstvo vnitra k závěru, že žalobkyně nevykonávala obchodní vedení společnosti YURMIXS-B a současně nebylo možné mít za prokázané, že účastnice řízení skutečně vykonávala podnikatelské aktivity na základě živnostenského oprávnění od roku 2011. S ohledem na to Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 1. 10. 2014 zamítlo žádost žalobkyně a dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo, jelikož byla zjištěna jiná závažná překážka v podobě neplnění účelu povoleného pobytu v minulosti.
3. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla podané odvolání žalobkyně a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. V žalobě ze dne 2. 10. 2017 žalobkyně uvedla, že rozhodnutí Ministerstva vnitra i napadené rozhodnutí vychází z přesvědčení, že nevykonávala funkci jednatelky společnosti YURMIXS-B, tudíž neplnila účel povoleného pobytu. Správní orgány uvedly, že pracovní náplň s jednatelstvím nijak nesouvisí. Závěr správních orgánů o tom, že vyhledávání práce pro společnost není výkonem funkce jednatele, označila za nesprávný. Žalovaný vystavěl skutkový stav tak, že žalobkyně „vyhledávala práci pro krajany“, ačkoliv z výsledku žalobkyně vyplývá, že šáněla osoby, které „pracovaly přímo pro firmu YURMIXS-B“.
5. Dále uvedla, že každý jednatel nemusí vědět vše, nemusí dělat vše a nemusí o všem rozhodovat. Neplnění funkce dle něčích představ může být sankcionováno nanejvýš společníky, resp. valnou hromadou společnosti, nikoliv v rámci řízení o vydání bytového oprávnění. Společnost měla ještě 11 dalších jednatelů, což žalovaný nezohlednil, když nepřipustil možnost, že jednatelé měli činnosti vykonávané v rámci společnosti rozdělené. Žalobkyně vykonávala funkci jednatelky řádně a v rozsahu, jež odpovídal potřebám společnosti.
6. Správní orgány nesprávně interpretovaly pojem jiná závažná překážka. Pod tento pojem mají spadat oblasti ochrany základů ústavního zřízení České republiky, ochrany všeobecné bezpečnosti a veřejného zdraví. Neplnění všech práv jednatelky společnosti není tím nejzávažnějším jednáním, které lze pod tyto pojmy zařadit. Posuzování skutku, k němuž došlo v minulosti prizmatem současného právního názoru, jenž se v čase vyvíjí, odporuje zásadě retroaktivity a právní jistoty.
7. Žalovaný nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, když uzavřel, že žalobkyně začala reálně podnikat až 1. 8. 2013. K tomuto závěru dospěl na základě sdělení žalobkyně o tom, kdy začala platit sociální pojištění, z vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění a ze skutečnosti, že nepodávala přiznání k dani z příjmu za minulá období. Žalobkyně poukázala na další varianty závěrů, které ze zjištěného skutkového stavu vyplývají a zpochybnila jednoznačnost závěru žalovaného.
8. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalované

9. V podání ze dne 20. 11. 2017 žalovaná ve většině odkázala na obsah napadeného rozhodnutí. Upozornila na provedený výslech žalobkyně, ze kterého vyplývá, že funkci jednatelky nikdy reálně nevykonávala, neboť její pracovní náplň s jednatelem nijak nesouvisí. Žalovaná nerozporovala, že by statutární orgán společnosti nemohl pověřit určitými činnostmi v rámci společnosti třetí osoby, lze si ovšem stěží představit, jak mohla žalobkyně vykonávat funkci jednatelky, když nebyla schopna popsat základní skutečnosti týkající se fungování společnosti.
10. Pokud cizinec pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, a tento účel po uvedené dobu neplní, zakládá to ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jinou závažnou překážku pro pobyt cizince na území České republiky, což může být důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
11. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Jednání před Krasickým soudem v Brně

12. Dne 26. 11. 2019 proběhlo ve věci jednání před soudem. Žalobkyně i její zástupce se z jednání omluvili s tím, žesouhlasí, aby bylo jednáno v jejich nepřítomnosti. Rovněž žalovaná se omluvila a navrhl, aby byla věc projednána bez její přítomnosti. Odkázala na písemné stanovisko k věci.

V. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
14. Je nutno vyjít z toho, že účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být skutečně naplněn, přičemž je nutno hodnotit konkrétní skutkové okolnosti té které věci, zejména rozsah období, po které nebyl tento účel plněn, včetně důvodů tohoto neplnění (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, čj. 3 As 15/2012-29). Za závažnou překážku prodloužení doby pobytu cizince se zpravidla považuje situace, kdy účel pobytu nebyl plněn po většinu doby povoleného pobytu (shodně srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35).
15. Rovněž platí, že k prokázání účelu pobytu nestačí jen to, že je cizinec pouze formálně zapsán v obchodním rejstříku. Správní orgány musí při posuzování žádosti o prodloužení pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec jím deklarovaný účel pobytu náležitě využívá (viz např. bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 8 Azs 105/2014-46, bod 18 a 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017-29).
16. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně*.

17. Dle § 35 odst. 3 platí, že *na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
18. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*
19. Dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
20. Předně je nutno k námitkám žalobkyně poukázat na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, nebo ze dne 28. 5. 2014, čj. 4 As 165/2013-50), dle které faktické nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje tzv. *jinou závažnou překážku* pobytu dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Námitka žalobkyně ohledně porušení zákazu retroaktivity nebyla v tomto smyslu nijak konkretizována a vzhledem k výše rekapitulované judikatuře nebyla ani v uplatněné obecné rovině důvodná.
21. Žalobkyni bylo předcházející povolení k dlouhodobému pobytu vydáno za účelem podnikání – účast v právnické osobě. K vlastním důvodům neplnění účelu pobytu soud uvádí, že ve smyslu ustanovení § 134 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), jednatelem společnosti s ručením omezeným náleží obchodní vedení společnosti. Shodně vymezuje funkci jednatele po 1. 1. 2014 ustanovení § 195 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obchodních korporacích“). Ve smyslu ustanovení § 133 odst. 1 obchodního zákoníku je jednatel statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným. Statutární orgán právnické osoby přitom ve smyslu ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, činí právní úkony právnické osoby ve všech věcech. Dle ustanovení § 163 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, statutárnímu orgánu náleží veškerá působnost, která nebyla svěřena do působnosti jiného orgánu společnosti. Dále ve smyslu ustanovení § 135 odst. 1 obchodního zákoníku jednatel zajišťuje řádné vedení evidence a účetnictví, vedení seznamu společníků a na žádost informuje společníky o věcech společnosti. Totožnou povinnost jednatelem stanoví i zákon o obchodních korporacích, a to v ustanovení § 196. Z výše uvedeného je zřejmé, že obchodní vedení společnosti spočívá především v jednání s obchodními partnery, vytváření obchodních strategií a plánů, zajišťování řádného vedení účetnictví, atd. Realizace obchodního vedení společnosti tedy bezesporu vyžaduje, aby jednatel jménem společnosti činil právní úkony vůči třetím osobám.
22. Stěžejním podkladem pro závěry správních orgánů byl protokol o výsledku žalobkyně pořízený dne 1. 10. 2014, přičemž byla přítomna i zmocněná zástupkyně žalobkyně. Ministerstvo vnitra vyplývající skutečnosti vyčerpávajícím způsobem zrekapitulovalo na straně 5 svého rozhodnutí, na což soud v podrobnostech odkazuje. Z výsledku zejména vyplynulo, že žalobkyně sháněla lidi na práci, pokud někoho na práci našla, tak kontaktovala konkrétního jednatele (pana V. H.). Rovněž uvedla, že se sehnanými

osobami neuzavírala žádné smlouvy, sama žalobkyně žádné smlouvy nepodepisovala, nebyla oprávněna disponovat finančními prostředky, nesprávně uvedla počet jednatelů společnosti (2-3 oproti 12 jednatelům zapsaným v obchodním rejstříku), nevěděla kolik má společnost zaměstnanců, ani co je zakládajícím dokumentem společnosti.

23. Soud se na základě prostudování správního spisu ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že skutečnosti, které žalobkyně uvedla, svědčí ve spojení s vyšším počtem jednatelů (jednalo se o 12 jednatelů – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, čj. 10 Azs 334/2017-38) o čistě formálním „výkonu“ funkce jednatelky této společnosti. K námitce žalobkyně soud uvádí, že v protokolu o výsledku je uvedeno v části, kdy bylo hovořeno o výkonu samostatné výdělečné činnosti žalobkyně, že Ukrajinky, pro které žalobkyně shání práci, jsou její známé. Na dalším místě (str. 6 protokolu o výsledku) je již hovořeno o výkonu funkce jednatelky, přičemž žalobkyně uvedla, že se telefonicky ptala na práci, kde je potřeba uklízet a následně sehnala další Ukrajinky na úklid, přičemž občas chodila s nimi. Není proto nesprávný závěr, že žalobkyně sháněla na úklid své krajany, nicméně soud upozorňuje, že tato okolnost nebyla pro závěr správních orgánů určující. Nelze totiž odhlédnout od toho, že žalobkyně neměla povědomí o základních skutečnostech, které se týkaly společnosti, a celkově se nevěnovala obchodnímu vedení společnosti.
24. Ačkoliv lze akceptovat určitou dělbu činností mezi jednatelem (pro ilustraci lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2019, čj. 4 Azs 375/2018-33), v posuzovaném případě tato námitka postrádala vzhledem k učiněným zjištěním důvodnost. V nynější věci se nepodařilo rozptýlit pochybnosti správních orgánů o možnosti efektivního fungování společnosti, za situace, kdy za ní může samostatně jednat 12 jednatelů zapsaných v obchodním rejstříku. Skutečnosti popsané žalobkyní svědčí o tom, že se nevěnovala obchodnímu vedení společnosti a rovněž se neorientovala v některých základních otázkách s fungováním společnosti spojených, aniž by pro to uvedla legitimní důvody. Popsaný „výkon“ jednatelská funkce tudíž vůbec neodpovídal smyslu a účelu této funkce. Soud v této otázce nemá proti závěrům správních orgánů výhrady.
25. Závěrem se k uplatněné námitce soud zaměřil na otázku plnění účelu podnikání prostřednictvím výkonu činnosti osoby samostatně výdělečně činné. Žalobkyně v tomto ohledu zejména rozporovala jednoznačnost závěru žalovaného, resp. dostatečné zjištění skutkového stavu. Prostřednictvím uplatněné námitky v podstatě poukázala na to, že neplacení pojistného a nepodávání daňových přiznání neimplikuje skutečnost, že žalobkyně v dané době skutečně nepodnikala.
26. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Za tímto účelem opatřují podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu. Žalobkyně nicméně zejména v řízení o žádosti nese břemeno tvrzení a důkazní břemeno, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení ve smyslu § 52 správního řádu, mají-li z nich správní orgány vycházet. Představa, že by správní orgány zjišťovaly všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly vést k vyhovění žádosti, je totiž zcela nereálná.

27. Ačkoliv žalobkyně disponovala živnostenským oprávněním již ode dne 23. 11. 2011, z dokumentů obsažených ve spise vyplývá důvodný závěr, že činnost osoby samostatně výdělečně činné začala fakticky vykonávat až později. Tento závěr správní orgány založily na předložených potvrzeních o splatných nedoplatcích na pojistném (ze dne 9. 10. 2013 a ze dne 9. 4. 2014). Soud konstatuje, že z obou žádostí o předmětná potvrzení je zřejmé, že žalobkyně uvedla 1. 8. 2013 jako den, od kterého vykonává činnost osoby samostatně výdělečně činné. Dále žalobkyně uvedla, že za zdaňovací období před rokem 2013 nepodávala daňová přiznání, ani si nevedla účetnictví. Výše uvedený závěr tudíž nebylo možné nijak vyvrátit, resp. nebylo možné mít za prokázané, že by žalobkyně vykonávala podnikatelské aktivity na základě živnostenského oprávnění již od roku 2011.
28. Veškeré námitky žalobkyně v tomto směru lze označit za teoretické a spíše účelové povahy. Pokud uvedla, že neúčast na pojistném systému může vyplývat z toho, že nedosáhla příslušného příjmu ve výši rozhodné částky, neuvedla k tomu žádné konkrétní důkazy, které by byly způsobilé zpochybnit výše zjištěný skutkový stav a závěr správních orgánů. Stejně lze konstatovat ohledně tvrzení, že nelze vyloučit podání daňových přiznání za žalobkyni ze strany třetích osob. Smyslem řádného zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v řízení o žádosti zcela jistě není prověření všech myslitelných hypotetických variant, které by mohly vést k vyhovění žádosti. Žalobkyně v rámci žaloby nově zmiňuje právě takové hypotetické situace, kterými se správní orgán nezabýval (resp. je ve správním řízení jednoznačně nevyloučil jako potenciálně možné), aniž by je jakkoliv dokládala relevantními důkazy, které by prokazovaly, že se jednalo o situace v daném případě reálné. S přihlédnutím k tomu, že bylo vedeno řízení o žádosti žalobkyně, soud neshledal uvedené námitky důvodnými.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Při přezkumu napadených rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
30. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. Žalobkyně neměla v řízení o žalobě úspěch. Žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu